

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2024

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Schadevergoedingsrecht	6
Omgevingsrecht	6
Wabo	6
8.40- en 8.42-AMvB's	10
Natuurbescherming	10
Ziekte en arbeidsongeschiktheid	11
Bestuursrecht overig	11
AVG	11
Rechtsbijstand	12
Toeslagen	15
Verkeer	15
Vreemdelingenrecht	16
Regulier	16

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2024, 790

Hoge Raad (civiele kamer), 21-06-2024, [ECLI:NL:HR:2024:918](#)

Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering 39 lid 5

Awb 8:18 lid 5

Wetboek van Strafvordering 515 lid 5

WRAKING. De HR ziet aanleiding terug te komen van zijn eerdere rechtspraak over de doorbrekingsleer. Niet langer kan op doorbrekingsgronden hoger beroep of beroep in cassatie worden ingesteld van een beslissing op een verzoek tot wraking. De uitsluiting van de doorbrekingsleer in wrakingszaken zal niet gelden voor gevallen waarin reeds voor de datum van deze uitspraak een rechtsmiddel is aangewend tegen een beslissing op een verzoek tot wraking.

[...] NIOC heeft tegen de beslissing van de wrakingskamer van het gerechtshof Den Haag beroep in cassatie ingesteld. [...]

3 Beoordeling van de ontvankelijkheid van het beroep

3.1 Art. 39 lid 5 Rv bepaalt dat tegen de beslissing op een verzoek tot wraking geen voorziening openstaat (hierna: het rechtsmiddelenverbod). Eenzelfde rechtsmiddelenverbod is voor het bestuursrecht neergelegd in art. 8:18 lid 5 Awb en voor het strafrecht in art. 515 lid 5 Sv. Het rechtsmiddelenverbod berust op de gedachte dat de mogelijkheid van een tussentijds beroep tegen een afwijzende beslissing op een verzoek tot wraking de hoofdzaak te veel zou ophouden.

3.2 In eerdere rechtspraak heeft de Hoge Raad geoordeeld dat het rechtsmiddelenverbod kan worden doorbroken indien wordt aangevoerd dat de rechter de regeling met betrekking tot de wraking ten onrechte niet heeft toegepast, of buiten het toepassingsgebied ervan is getreden, dan wel zodanige essentiële vormen niet in acht heeft genomen dat van een eerlijke en onpartijdige behandeling van het verzoek tot wraking niet kan worden gesproken (hierna: de doorbrekingsleer). De Hoge Raad ziet aanleiding om van die rechtspraak terug te komen en overweegt daartoe als volgt.

3.3 Een partij die een verzoek tot wraking heeft gedaan dat is afgewezen of ten onrechte niet in behandeling is genomen, heeft de mogelijkheid in de hoofdprocedure in een hogere instantie aan te voeren dat de aangevochten rechterlijke beslissing niet in stand kan blijven omdat wegens het ontbreken van onpartijdigheid van de rechter(s) geen sprake is geweest van een eerlijke procedure (fair trial) als bedoeld in art. 6 EVRM. De grond waarop het verzoek tot wraking berustte, kan dus in hoger beroep of beroep in cassatie van een einduitspraak – of, met verlof, van een na de beslissing op het verzoek tot wraking gedane tussenuitspraak – aan de orde worden gesteld. Een rechtsmiddelenverbod staat daaraan niet in de weg. De verzoeker tot wraking heeft in zoverre geen belang bij een zelfstandig beroep tegen de beslissing op zijn verzoek. In de totstandkomingsgeschiedenis van art. 39 lid 5 Rv is in dit verband opgemerkt dat de toetsing van de bezwaren met betrekking tot de rechterlijke onpartijdigheid opgaat in de toetsing van de bestreden uitspraak.

3.4 Hoewel in de totstandkomingsgeschiedenis van art. 39 lid 5 Rv is gewezen op de mogelijkheid van doorbreking van het daarin opgenomen rechtsmiddelenverbod, kan daaruit niet worden afgeleid dat de mogelijkheid van een zelfstandig beroep van een beslissing op een verzoek tot wraking op een doorbrekingsgrond nodig of wenselijk is geacht. De verwijzing naar die mogelijkheid berust enkel op de hiervoor in 3.2 bedoelde rechtspraak van de Hoge Raad. Ook art. 6 EVRM noodzaakt niet tot

het handhaven van die mogelijkheid. De vraag of sprake is van een eerlijk proces moet immers worden beantwoord ten aanzien van de procedure als geheel. De mogelijkheid de onpartijdigheid van de rechter aan de orde te stellen in een beroep van de door die rechter gedane uitspraak volstaat daartoe. Daarbij dient te worden bedacht dat als zich in het vervolg van de procedure nieuwe omstandigheden voordoen waaruit (vrees voor) vooringenomenheid kan worden afgeleid, opnieuw een verzoek tot wraking kan worden ingediend. Gelet op een en ander ontnemt het rechtsmiddelenverbod de partij die het aangaat geen rechten.

3.5 Gelet op hetgeen hiervoor in 3.3-3.4 is overwogen, legt het belang van een partij om een beslissing op een verzoek tot wraking afzonderlijk aan een hogere rechter te kunnen voorleggen tegenover het belang bij voortgang van de procedure (zie hiervoor in 3.1) onvoldoende gewicht in de schaal, ook al berust het rechtsmiddel op doorbrekingsgronden. Daarom kan niet langer op doorbrekingsgronden hoger beroep of beroep in cassatie worden ingesteld van een beslissing op een verzoek tot wraking. Daarmee kan het antwoord op de vraag of zodanige beslissing moet worden aangemerkt als een einduitspraak in het wrakingsgeding, of als een tussenuitspraak in een incident in de hoofdprocedure, in het midden blijven.

3.6 Nu de Hoge Raad terugkomt van zijn eerdere rechtspraak, zal de uitsluiting van de doorbrekingsleer in wrakingszaken niet gelden voor gevallen waarin reeds voor de datum van deze uitspraak een rechtsmiddel is aangewend tegen een beslissing op een verzoek tot wraking.

3.7 Uit hetgeen hiervoor in 3.6 is overwogen volgt dat de uitsluiting van de doorbrekingsleer in wrakingszaken niet aan NIOC kan worden tegengeworpen. Zij is niettemin niet-ontvankelijk in haar beroep, omdat zij in wezen geen doorbrekingsgrond aanvoert, maar motiveringsklachten (zie de conclusie van de Advocaat-Generaal onder 4.2-4.3). [...]

JnB 2024, 791

MK ABRS, 31-07-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:3115](#)

Belastingdienst/Toeslagen (thans: de Dienst Toeslagen).

Awb 1:3

BESLUIT. KINDEROPVANGTOESLAG. I.c is terecht geoordeeld dat er geen sprake is van een besluit genomen door de Commissie van Wijzen, maar van een advies. Hierbij is de taakomschrijving van deze commissie in de Instellingsregeling van belang. Dat in de taakstelling ook gebruik wordt gemaakt van het woord 'beoordelen' en onderdeel 2.3 van de Compensatieregeling het advies van de Commissie aanduidt als 'oordeel van deze commissie', betekent niet dat het advies van de Commissie van Wijzen op rechtsgevolg is gericht. Het besluit van de Belastingdienst/Toeslagen waarover de Commissie heeft geadviseerd is dat wel. Dat de adviezen van de Commissie altijd leidend zijn in de besluitvorming van de Belastingdienst/Toeslagen, betekent evenmin dat de adviezen op rechtsgevolg zijn gericht en dat hiertegen rechtsmiddelen openstaan. Het verzoek van [appellant] om wijziging van het advies kan ook niet als een verzoek tot het nemen van een besluit worden aangemerkt.

JnB 2024, 792

MK ABRS, 31-07-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:3111](#)

Belastingdienst/Toeslagen (thans: de Dienst Toeslagen).

Awb

PROCESBELANG. DWANGSOM EN BEROEP BIJ NIET TIJDIG BESLISSSEN. I.c. is niet gebleken dat [appellant] nog belang heeft bij de beoordeling van het hoger beroep. De rechtbank heeft in haar uitspraak van 20 mei 2022 bepaald binnen welke termijn het besluit op het bezwaar van [appellant] moest worden genomen. Deze termijn is verstreken. Daar komt bij dat de Belastingdienst/Toeslagen op 26 augustus 2022 op het bezwaar van [appellant] heeft beslist. Voor zover [appellant] op de zitting heeft betoogd dat zijn belang erin is gelegen dat hij meer dwangsommen kan innen als hij met terugwerkende kracht een kortere beslistermijn voor de Belastingdienst/Toeslagen kan realiseren, levert dit geen rechtens te respecteren belang op. [Appellant] heeft niet tot op zekere hoogte aannemelijk gemaakt schade te hebben geleden die voor vergoeding in aanmerking zou kunnen komen.

Zie in dit verband ook de uitspraak van de ABRS van dezelfde datum inzake nr.

[ECLI:NL:RVS:2024:3081](#).

JnB 2024, 793

MK ABRS, 31-07-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:3114](#)

Belastingdienst/Toeslagen (thans: Dienst Toeslagen).

Awb 4:98 lid 2

DWANGSOM EN BEROEP BIJ NIET TIJDIG BESLISSSEN. De Afdeling overweegt ten overvloede onder meer dat de zij vraagtekens plaatst bij de proportionaliteit van het gebruik van het procesrecht door [appellant] om zijn boosheid te kanaliseren. In tijden van krapte en overbelasting, niet alleen bij de bestuursrechter, maar ook bij de Belastingdienst/Toeslagen en de Uitvoeringsorganisatie Herstel Toeslagen, heeft de Afdeling bedenkingen bij een procedure over de vraag of de Belastingdienst/Toeslagen een bedrag van € 6,87 al dan niet verschuldigd was aan [appellant], te meer omdat [appellant] op de hoogte was van het bepaalde in artikel 4:98, tweede lid, van de Awb.

JnB 2024, 794

MK ABRS, 31-07-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:3099](#)

Belastingdienst/Toeslagen (thans: Dienst Toeslagen).

Awb 8:75

Besluit proceskosten bestuursrecht (hierna: Bpb) 1

PROCESKOSTEN. KINDEROPVANGTOESLAG. I.c. bestaat er geen aanleiding om de kosten voor het opstellen van de ingebrekestellingen en beroepschriften en de hierbij gemaakte portokosten aan [appellant] te vergoeden. Uit de toelichting bij artikel 1 van het Bpb (Stbl. 1993, 763, p. 8) blijkt dat normale (kantoor)kosten voor het verzenden van stukken, zoals kosten voor postzegels en printen/kopiëren niet op een van de in artikel 1 genoemde gronden voor vergoeding in aanmerking komen. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 05-10-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:2867](#). Dat [appellant] veelvuldig de Belastingdienst/Toeslagen in gebreke heeft gesteld en beroepschriften wegens niet tijdig beslissen heeft ingediend doet hieraan niet af. Deze kosten kunnen niet als verletkosten worden gekwalificeerd.

VERLETKOSTEN. Verletkosten zijn kosten van tijdverzuim die een partij moet maken om een (hoor)zitting te kunnen bijwonen in een procedure. Artikel 1, aanhef en onder e, van het Bpb heeft uitsluitend betrekking op de kosten van die betreffende partij. Kosten die de echtgenote van [appellant] heeft gemaakt komen niet voor vergoeding in aanmerking. Verwijzing naar de

uitspraak van de CRvB van 15-02-2018, [ECLI:NL:CRVB:2018:434](#) (r.o. 4.8.4.). Ook verletkosten van een derde-belanghebbende kunnen in aanmerking komen voor vergoeding, maar die belanghebbende moet dan wel als partij bij de zitting aanwezig zijn geweest. Vast staat dat de echtgenote van [appellant] niet bij de zitting van de rechtbank aanwezig is geweest.

Zie in dit verband ook de uitspraken van de ABRS van dezelfde datum inzake nrs. [ECLI:NL:RVS:2024:3100](#) en [ECLI:NL:RVS:2024:3101](#).

JnB 2024, 795

MK ABRS, 31-07-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:3113](#)

Belastingdienst/Toeslagen (thans: Dienst Toeslagen).

Awb 8:119

HERZIENING. I.c. betoogt [appellant] dat de rechtbank ten onrechte zijn herzieningsverzoek heeft afgewezen in plaats van niet-ontvankelijk heeft verklaard. Overwogen wordt dat een uitspraak van een voorgaande rechter in beginsel wordt vernietigd in het geval de (neven)beslissingen van deze uitspraak onjuist zijn. Vernietiging van een door de voorgaande rechter gedane uitspraak wegens een (vermeende) misslag in het dictum is slechts aangewezen indien de belangen van de appellant daarmee kunnen worden gediend. Verwijzing naar het arrest van de HR van 08-07-2022, [ECLI:NL:HR:2022:1033](#) (onder 3.1). In dit geval wordt aanleiding gezien om hierbij aan te sluiten. Het betoog van [appellant] is zuiver juridisch en is niet gericht op de belangen van [appellant] zelf. Omdat niet valt in te zien hoe het corrigeren van de beslissing enig belang van [appellant] kan dienen, wordt geen aanleiding gezien voor vernietiging van de uitspraak van de rechtbank.

JnB 2024, 796

MK ABRS, 31-07-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:3090](#)

Awb 8:119 lid 1

HERZIENING. VERVALLENVERKLARING. I.c. wordt het verzoek om herziening van de uitspraak van de ABRS afgewezen. Voorop wordt gesteld dat de brief van de voorzitter van de meervoudige kamer waarbij hij het verzoek om een proces-verbaal heeft afgewezen, geen feit of omstandigheid is als bedoeld in artikel 8:119, eerste lid, van de Awb. De brief dateert namelijk van na de uitspraak. Het betoog dat (achteraf gezien blijkt dat) de uitspraak is gebaseerd op een mededeling die Wagro niet heeft gedaan, of een mededeling die de Afdeling verkeerd heeft begrepen, kan evenmin leiden tot herziening. Een vermeende rechterlijke misslag is namelijk geen feit of omstandigheid als bedoeld in artikel 8:119, eerste lid van de Awb. Dit is nadrukkelijk niet een normaal rechtsmiddel tegen een uitspraak, maar een bijzonder rechtsmiddel binnen strikte voorwaarden. Ten overvloede wordt opgemerkt dat uit de brief niet kan worden afgeleid dat de uitspraak is gebaseerd op mededelingen die niet hebben plaatsgevonden of niet zijn vastgelegd in de aantekeningen van de zitting. Evenmin wordt grond gezien om tot vervallenverklaring van de uitspraak over te gaan.

[Naar inhoudsopgave](#)

Schadevergoedingsrecht

JnB 2024, 797

MK ABRS, 31-07-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:3085](#)

college van burgemeester en wethouders van Pijnacker-Nootdorp.

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) 6

REDELIJKE TERMIJN. I.c. wordt het verzoek om schadevergoeding wegens overschrijding van de redelijke termijn toegewezen. In zaken waarin de rechter een tussenuitspraak doet, wordt de overschrijding van de redelijke termijn in beginsel ook voor het overige volledig toegerekend aan het bestuursorgaan, tenzij in de rechterlijke fase de redelijke behandelingsduur is overschreden. In dit geval wordt aanleiding gezien om de beslissing van de rechtbank om het onderzoek te schorsen en het beroep aan te houden in afwachting van een nieuw besluit van het college, in dit verband gelijk te stellen met een tussenuitspraak.

JnB 2024, 798

MK ABRS, 31-07-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:3112](#)

Belastingdienst/Toeslagen (thans: de Dienst Toeslagen).

Awb 8:73 lid 1 (oud)

Wet nadeelcompensatie en schadevergoeding bij onrechtmatige besluiten (hierna: Wns) V lid 1 aanhef en onder a

SCHADEVERGOEDING. KINDEROPVANGTOESLAG. Compensatiebesluiten. Afwijzing verzoek om schadevergoeding. I.c. is titel 8.4 van de Awb niet van toepassing, maar het recht zoals dat voor 1 juli 2013 gold. Geoordeeld wordt dat het verzoek om schadevergoeding wegens onrechtmatig handelen door het overslaan van de mogelijkheid zienswijzen in te dienen, terecht is afgewezen. Het oordeel over de gestelde onrechtmatigheid van het overslaan van de zienswijze kan aan de orde worden gesteld in de procedure over de besluiten waarin de zienswijze is overgeslagen, te weten de compensatiebesluiten.

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB 2024, 799

MK ABRS, 31-07-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:3097](#)

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1, 2.3a

Bestemmingsplan "Westelijke binnenstad"

WABO. HANDHAVING. EVENREDIGHEID. Handhavend optreden Tea for Two-balkons. Hoewel het algemeen belang dat tegen overtredingen handhavend wordt opgetreden zeer zwaarwegend is, wordt in dit concrete geval, anders dan in de uitspraak van 01-08-2018, [ECLI:NL:RVS:2018:2560](#), gelet op de omstandigheden en belangen, geoordeeld dat

handhavend optreden met betrekking tot de Tea for Two-balkons onevenredig is en daarvan had behoren te worden afgezien.

[...] Is er sprake van een overtreding?

[...] 4.3 [...] De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat het aanbrengen van de Tea for Two balkons aan de voorgevel van de panden vergunningplichtig is. [appellant] en anderen zijn eigenaar van de woningen in de genoemde panden en kunnen daarom worden aangemerkt als overtreder, in de zin van artikel 5:1, tweede lid, van de Awb, van het verbod van artikel 2.3a, eerste lid, van de Wabo.

[...] Bijzondere omstandigheden

[...] 6.1. Hoewel het algemeen belang dat tegen overtredingen handhavend wordt opgetreden zeer zwaarwegend is, is de Afdeling is, anders dan in haar uitspraak van 1 augustus 2018,

[ECLI:NL:RVS:2018:2560](#), gelet op de hierna te bespreken omstandigheden en belangen, van oordeel dat in dit concrete geval, handhavend optreden met betrekking tot de Tea for Two-balkons onevenredig is. De rechtbank heeft dit niet onderkend.

De Afdeling betreft in haar oordeel de volgende omstandigheden en weegt al deze omstandigheden samen genomen mee in het kader van de evenredigheid.

Het college heeft gesteld met het opleggen van de lasten te willen bereiken dat het te beschermen vooraanzicht van de historische panden wordt hersteld. Dan gaat het om het herstellen van de vlakke gevelwanden en het niet visueel doorkruisen van de zogenoemde hijszone van het gebouw, een voormalig pakhuis. In dat verband heeft het college op de zitting opgemerkt dat het in beginsel bij Orde 2 panden uit stedenbouwkundig oogpunt helemaal niets aan de gevel wil toestaan.

[appellant] en anderen wijzen er echter terecht op dat het vooraanzicht van de panden op vergelijkbare wijze verandert bij het realiseren van de Franse balkons, die wel zijn toegestaan bij de op 22 september 1995 verleende omgevingsvergunning. Weliswaar zijn de gevelwanden minder vlak door het iets verder uitsteken van de Tea for Two-balkons in vergelijking met de Franse balkons, maar vaststaat dat de vlakke gevelwanden ook met de vergunde Franse balkons niet worden behouden. Bovendien zou de hijszone van het gebouw door de vergunde Franse balkons op een vrijwel identieke wijze visueel worden doorkruist. Niet is gebleken dat het negatieve welstandsadvies van de commissie ruimtelijke kwaliteit, waar het college zich op beroept, dit voldoende onderkent. Het college heeft op de zitting bevestigd dat op grond van de verleende omgevingsvergunning de Franse balkons nog steeds kunnen worden aangebracht. In zoverre kan het college met het opleggen van de lasten het nagestreefde doel, namelijk het herstel van het te beschermen vooraanzicht van de historische panden, niet bereiken.

Zoals de Afdeling in overweging 4.1 van deze uitspraak heeft vastgesteld, steken de gerealiseerde Tea for Two-balkons aan de bovenzijde gemeten ongeveer 70 cm uit en 50 cm aan de onderzijde. De vergunde Franse balkons mogen 30 cm vanaf de gevel uitsteken. De grondoppervlakte van de Tea for Two-balkons overschrijdt de toegestane balkondiepte met slechts 20 cm. Dat verschil is te gering om aan te nemen dat de Tea for Two-balkons het belang van het historische vooraanzicht in grotere mate zou schenden dan de vergunde Franse balkons.

Daarnaast gaat het om balkons die eind jaren '90 zijn aangebracht door de toenmalige eigenaren en die allemaal hetzelfde zijn uitgevoerd. In de meer dan twintig jaar dat deze Tea for Two-balkons aanwezig zijn, zijn er geen klachten over ingediend. Het is daarom niet aannemelijk geworden dat de belangen van derden worden geschaad door de aanwezigheid van deze balkons. Het college heeft niet handhavend opgetreden tegen de Tea for Two-balkons gedurende deze lange periode. Het college heeft hierover op de zitting opgemerkt dat het geen actief handhavingsbeleid voert en handhaving in dit geval ad hoc heeft plaatsgevonden naar aanleiding van een andere

handhavingszaak. Het college heeft geen andere belangen naar voren gebracht. Daar staat tegenover dat verwijdering van de balkons ten koste zou gaan van het woongenot van [appellant] en anderen.

Alle voornoemde omstandigheden samen genomen leiden tot het oordeel dat handhavend optreden met betrekking tot de Tea for Two-balkons in dit geval onevenredig is en dat daarvan had behoren te worden afgezien. [...]

JnB 2024, 800

Voorzieningenrechter ABRS, 25-07-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:3040](#)

college van burgemeester en wethouders van Tytsjerksteradiel.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a en c

Besluit omgevingsrecht (Bor) 2.3, bijlage II artikel 2 aanhef en onderdeel 12 aanhef en sub b aanhef en onder 1°

WABO. HANDHAVING. VERGUNNINGVRIJ. BIJZONDERE OMSTANDIGHEDEN.

OMGEVINGSWET. Last onder dwangsom beëindigen overtredingen vanwege plaatsen erfafscheiding. Het is vaste rechtspraak dat bij de beoordeling of er een functionele relatie is in de zin van artikel 2, aanhef en onderdeel 12, aanhef en sub b, aanhef en onder 1° van bijlage II van het Bor tussen een afscheiding en de woning een doorslaggevende betekenis toekomt aan de planologische regeling die voor het perceel geldt. I.c. wordt geoordeeld dat gelet op de bestemmingsomschrijving, voor de erfafscheiding op de bestemming "Water - 2" geen functionele relatie kan worden aangenomen met de woning van verzoekers op het perceel met de bestemming "Wonen - A3". Nu de formulering in het Omgevingsplan van de gemeente Tytsjerksteradiel gelijk is aan de voorwaarde in artikel 2, aanhef en onderdeel 12, aanhef en sub b, aanhef en onder 1° van het Bor, wordt geen aanleiding gezien voor het oordeel dat het college vanwege de inwerkingtreding van de Omgevingswet van handhavend optreden af had moeten zien.

[...] Bij besluit van [...] heeft het college een last onder dwangsom opgelegd aan [verzoekers]. Het college heeft in de lastgeving onder meer opgedragen om overtredingen van artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder a en c van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht, vanwege het plaatsen van een erfafscheiding te beëindigen en beëindigd te houden.

[...] Overtreding

[...] 9.2. Uit artikel 2, aanhef en onderdeel 12, aanhef en sub b, aanhef en onder 1° van bijlage II van het Besluit omgevingsrecht (hierna: Bor) volgt dat een erfafscheiding tussen de 1 m en 2 m alleen vergunningsvrij is als deze staat "op een erf of perceel waarop al een gebouw staat waarmee de erf- of perceelafscheiding in functionele relatie staat".

Het is vaste rechtspraak van de Afdeling dat bij de beoordeling of er een functionele relatie is tussen een afscheiding en de woning een doorslaggevende betekenis toekomt aan de planologische regeling die voor het perceel geldt. Hoewel in de Nota van Toelichting is vermeld dat slechts in uitzonderingssituaties sprake zal zijn van perceelgedeelten die in ruimtelijk opzicht helemaal niet zijn aan te merken als onderdeel van het perceel waarop zich het gebouw bevindt, is daarin óók vermeld dat het daarbij gaat om perceelgedeelten die in ruimtelijk opzicht gelet op de geldende planologische regelgeving niet zijn aan te merken als onderdeel van het perceel waarop zich het gebouw bevindt.

De voorzieningenrechter verwijst hiervoor naar de uitspraak van de Afdeling van 1 juli 2020,

[ECLI:NL:RVS:2020:1524](#), overweging 3.3.

9.3. Naar het voorlopige oordeel van de voorzieningenrechter heeft de rechtbank terecht overwogen dat gelet op de bestemmingsomschrijving, voor de erfafscheiding op de bestemming "Water - 2" geen functionele relatie kan worden aangenomen met de woning van [verzoekers] op het perceel met de bestemming "Wonen - A3".

De voorzieningenrechter betreft daarbij dat in artikel 25.1 (bestemmingsomschrijving) van het bestemmingsplan staat dat de voor "Water - 2" aangewezen gronden bestemd zijn voor onder meer sloten, tochten, vaarten, vijvers en poelen, en daarmee gelijk te stellen waterlopen en waterpartijen, kaden en oevers, aanleggelegenheid en de waterhuishouding. Daarnaast zijn bij deze bestemmingen behorende bouwwerken, geen gebouwen zijnde, toegestaan.

Uit deze bestemmingsomschrijving volgt dat de gronden met de bestemming "Water - 2" niet zijn bestemd om ingericht te worden ten behoeve van het perceel van de woonbestemming. De voorzieningenrechter betreft daarbij dat bouwwerken alleen zijn toegestaan als deze behorend zijn bij de hierboven genoemde bestemmingsomschrijvingen zoals sloten, tochten, vaarten, etc.. Voor zover [verzoekers] wijzen op de fietsenshuur en de erfafscheiding op het perceel [locatie 2] wijst de voorzieningenrechter erop dat in die situaties omgevingsvergunning zijn verleend en dat alleen daarom al in die situaties een andere beoordeling plaatsvindt dan in de situatie van de erfafscheiding op [locatie 1] waarin handhavend wordt opgetreden.

9.4. Voor zover [verzoekers] erop wijzen dat de erfafscheiding op meer dan één meter afstand van het openbaar toegankelijke gebied staat wijst de voorzieningenrechter erop dat dit een andere voorwaarde is uit artikel 2, aanhef en onderdeel 12, aanhef en onder sub b, van het Bor. De eisen uit deze bepaling zijn cumulatief. Dat wil zeggen dat aan alle voorwaarden moet worden voldaan voor de erfafscheiding om vergunningvrij te zijn. Aangezien de rechtbank naar het voorlopige oordeel van de voorzieningenrechter terecht tot het oordeel is gekomen dat er geen sprake is van een functionele relatie, ziet de voorzieningenrechter geen reden om in te gaan op wat is aangevoerd over de afstand tot het openbaar toegankelijk gebied.

[...] Bijzondere omstandigheden om van handhaving af te zien

[...] 10.2. De voorzieningenrechter overweegt dat uit artikel 22.27, aanhef en onder f, onder 2, van het Omgevingsplan van de gemeente Tytsjerksteradiel volgt, dat een erfafscheiding alleen vergunningvrij is voor wat betreft de omgevingsplanactiviteit als deze staat "op een erf of perceel waarop al een gebouw staat waarmee de afscheiding in functionele relatie staat". Deze formulering is gelijk aan de voorwaarde in artikel 2, aanhef en onderdeel 12, aanhef en sub b, aanhef en onder 1° van het Bor. De voorzieningenrechter ziet daarom op voorhand geen aanleiding voor het oordeel dat de Afdeling in de bodemprocedure zal oordelen dat de rechtbank er hiermee ten onrechte vanuit is gegaan dat het college vanwege de inwerkingtreding van de Omgevingswet van handhavend optreden af had moeten zien. [...]

JnB 2024, 801

Rechtbank Noord-Nederland, 09-07-2024, [ECLI:NL:RBNNE:2024:2564](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Aa en Hunze.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.22

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. VOORSCHRIFTEN. Weigering wijziging

vergunningvoorschrift dat pas van de omgevingsvergunning gebruik kan worden gemaakt als de watervergunning onherroepelijk is. Naar het oordeel van de rechtbank houden de belangen die het college wenst te beschermen met het betrokken voorschrift, geen verband met de belangen die de aan de orde zijnde vergunningplicht op grond van de (dubbel)bestemmingen

'Verkeer', Waarde-Landschap' en 'Leiding-Water' beoogt te beschermen. Naar het oordeel van de rechtbank is het in strijd met de rechtszekerheid om enerzijds een omgevingsvergunning voor strijdig gebruik (en bouwen en het uitvoeren van werkzaamheden) te verlenen, en anderzijds de ruimtelijke aanvaardbaarheid van het aangevraagde project afhankelijk te stellen van het na de besluitvorming onherroepelijk worden van een vergunning die verleend is door een ander bestuursorgaan.

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- Voorzieningenrechter Rechtbank Limburg, 23-07-2024, [ECLI:NL:RBLIM:2024:4753](#);
- MK Rechtbank Rotterdam, 19-07-2024, [ECLI:NL:RBROT:2024:7146](#);
- Rechtbank Noord-Holland, 18-07-2024, [ECLI:NL:RBNHO:2024:7536](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

Jurisprudentie Activiteitenbesluit milieubeheer:

- ABRS, 31-07-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:3084](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB 2024, 802

MK ABRS, 31-07-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:3046](#)

minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit (thans: minister van Landbouw, Visserij, Voedselzekerheid en Natuur).

Verordening (EU) nr. 1143/2014 4, 5, 7, 9, 27, 28

Uitvoeringsverordening (EU) 2016/1141 1

Wet natuurbescherming (Wnb) 3.37, 3.40, 7.2

Regeling natuurbescherming (Rnb) 1.1, 3.29

NATUURBESCHERMING. HANDHAVING. Bestuursdwang waterplantenkwekerij om waterhyacinten te vernietigen omdat de waterhyacint door de Europese Commissie is geplaatst op de lijst van voor de Europese Unie zorgwekkende invasieve uitheemse soorten (Unielijst). Daardoor is het onder meer verboden om de waterhyacint te houden, kweken en verhandelen.

Appellant kan in dit geval in rechte opkomen door de ongeldigheid van de Unielijst op te werpen en de rechter ertoe te bewegen prejudiciële vragen te stellen aan het Hof. Verwijzing naar overwegingen 5.1 tot en met 5.3 ABRS 29-01-2020, [ECLI:NL:RVS:2020:260](#). In deze uitspraak is in overweging 7.2 ook overwogen dat onder meer uit de punten 177 tot en met 180 van het arrest van het Gerecht van de Europese Unie van 11-09-2002, *Alpharma*, [ECLI:EU:T:2002:210](#), volgt dat in een geval zoals hier aan de orde, waarin de Commissie de risico's wetenschappelijk moest beoordelen en wetenschappelijke en technische feiten moest beoordelen, de rechterlijke toetsing van de vervulling van die taak door de Commissie beperkt moet blijven. In die context kan de Unierechter zijn beoordeling van de feiten namelijk

niet in de plaats stellen van die van de Commissie. Hij moet zich integendeel beperken tot de vraag of er bij de uitoefening door de Commissie van haar beoordelingsbevoegdheid in dat kader geen sprake is geweest van een kennelijke dwaling of misbruik van bevoegdheid, dan wel of de Commissie de grenzen van haar beoordelingsbevoegdheid niet klaarblijkelijk heeft overschreden.

Naar het oordeel van de Afdeling is i.c. bij de uitoefening van haar beoordelingsbevoegdheid door de Commissie geen sprake geweest van een kennelijke dwaling of misbruik van bevoegdheid. Evenmin heeft de Commissie de grenzen van haar beoordelingsbevoegdheid klaarblijkelijk overschreden. De Afdeling twijfelt daarom niet over de geldigheid van de plaatsing van de waterhyacint op de Unielijst. De Afdeling zal daarom geen prejudiciële vragen stellen aan het Hof. Het hoger beroep is ongegrond.

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB 2024, 803

MK CRvB, 30-07-2024, [ECLI:NL:CRVB:2024:1523](#)

Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (hierna: Uvw).

Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen (hierna: WIA)

Werkloosheidswet (hierna: WW)

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) 14, Twaalfde protocol 1

WIA. De Raad oordeelt dat de wettelijke regels over de berekening van het WIA-dagloon gedeeltelijk buiten toepassing moeten blijven wegens strijd met het verbod van discriminatie. Het verschil in dagloon tussen WIA-gerechtigden en WW-gerechtigden is in strijd met het verbod van discriminatie (als bedoeld in artikel 14 van het EVRM en artikel 1 van het Twaalfde Protocol bij het EVRM). Het Uvw moet het dagloon opnieuw berekenen en dus ook de hoogte van de WIA-uitkering.

Bij deze uitspraak heeft de CRvB op 30 juli 2024 een nieuwsbericht uitgebracht: [Bepaling dagloon rondom WIA discriminerend](#).

Zie ook de uitspraken van de CRvB van dezelfde datum inzake nrs. [ECLI:NL:CRVB:2024:1524](#) en [ECLI:NL:CRVB:2024:1525](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

AVG

JnB 2024, 804

Voorzieningenrechter ABRS, 29-07-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:3050](#)

minister van Financiën, verzoeker.

Algemene verordening gegevensbescherming (hierna: AVG) 17

AVG. Wissing gegevens. I.c. wordt bepaald dat bij wijze van voorlopige voorziening de minister de uitspraak van de rechtbank niet hoeft uit te voeren totdat is beslist op het hoger beroep van de minister. Uitvoering van de uitspraak van de rechtbank heeft tot gevolg dat de persoonsgegevens definitief worden gewist. Van belang hierbij is dat de minister heeft verklaard dat de persoonsgegevens uit de Fraude Signalering Voorziening (FSV) alleen nog worden bewaard op een kopie die in een kluis ligt en dat de persoonsgegevens niet meer door de Belastingdienst worden gebruikt. Daarnaast is niet zeker dat de uitspraak van de rechtbank in hoger beroep stand houdt. Het belang van [verzoeker] dat uitvoering wordt gegeven aan de uitspraak van de rechtbank weegt daarom minder zwaar dan het belang van de minister te voorkomen dat de persoonsgegevens definitief worden verwijderd.

[Naar inhoudsopgave](#)

Rechtsbijstand

JnB 2024, 805

MK ABRS, 31-07-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:3083](#)

bestuur van de raad voor rechtsbijstand (de raad), appellant.

Richtlijn (EU) 2016/800 van het Europees Parlement en de Raad van 11 mei 2016 betreffende procedurele waarborgen voor kinderen die verdachte of beklaagde zijn in een strafprocedure 6

Richtlijn (EU) 2016/1919 van het Europees Parlement en de Raad van 26 oktober 2016 betreffende rechtsbijstand voor verdachten en beklaagden in strafprocedures en voor gezochte personen in procedures ter uitvoering van een Europees aanhoudingsbevel 2, 3, 4

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 8:69a

Wet op de rechtsbijstand 37

Besluit vergoedingen rechtsbijstand (Bvr) 2000 1, 2, 23, 23a

Wetboek van Strafvordering 488, 489

RECHTSBIJSTAND. VERGOEDING. RELATIVITEITSVEREISTE. Intrekking van aan rechtsbijstandverlener verleende vergoeding voor rechtsbijstand. I.c. wordt geoordeeld dat artikel 4, eerste lid, van Richtlijn 2016/1919/EU niet voldoende is omgezet in nationaal recht. Niet is geregeld wanneer aan rechtsbijstandverleners in een piketzaak een vergoeding wordt toegekend voor de verlening van rechtsbijstand aan een niet-aangehouden minderjarige verdachte voorafgaand aan en tijdens een politieverhoor. Omdat de artikelen 23 en 23a van het Bvr in het geheel niet voorzien in de toekenning van een vergoeding voor deze gevallen moeten deze bepalingen vanwege strijd met het Unierecht in deze zaak buiten toepassing worden gelaten. I.c. staat het relativiteitsvereiste niet in de weg aan een beroep van betrokkene als rechtsbijstandverlener op het Unierecht.

[...] Waar gaat het geschil over?

[...] 5. [...] In geschil is of voor rechtsbijstand aan een minderjarige niet-aangehouden verdachte op grond van het Unierecht recht bestaat op financiering hiervan van overheidswege en zo ja, of Van der Woude als rechtsbijstandverlener in een procedure over de intrekking van een aan hem verleende vergoeding zich op dit recht kan beroepen. De Afdeling zal hierna die laatste vraag als eerste behandelen.

Staat het relativiteitsvereiste in de weg aan een beroep op het Unierecht?

[...] 6.2. De betrokken normen van Richtlijn 2016/800/EU en Richtlijn 2016/1919/EU strekken niet tot bescherming van de belangen van rechtsbijstandverleners in strafzaken. Tegen besluiten over de intrekking van een vergoeding voor rechtsbijstand als de onderhavige kunnen echter alleen rechtsbijstandverleners als belanghebbende opkomen (zie de uitspraak van de Afdeling van 3 april 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:BZ7608](#)), waardoor de normen van Richtlijn 2016/800/EU en Richtlijn 2016/1919/EU in het kader van een dergelijk besluit alleen door hen kunnen worden ingeroepen. Daarmee moeten de belangen van de rechtsbijstandverleners zodanig verweven worden geacht met de belangen van minderjarige verdachten, tot de bescherming waarvan de normen van Richtlijn 2016/800/EU en Richtlijn 2016/1919/EU onbetwist strekken, dat artikel 8:69a van de Awb niet in de weg staat aan de vernietiging op dit punt van het besluit van 21 januari 2021.

[...] Bestaat recht op gefinancierde rechtsbijstand op grond van het Unierecht?

[...] 7.2. Richtlijn 2016/800/EU is een aanvulling op Richtlijn 2013/48/EU en heeft onder meer als doel procedurele waarborgen vast te stellen om te verzekeren dat minderjarigen, die verdachte of beklaagde zijn in een strafprocedure, deze procedure kunnen begrijpen en volgen en hun recht op een eerlijk proces uit kunnen oefenen. Het betreft minimumvoorschriften, zo blijkt uit artikel 1. Op grond van artikel 2, eerste lid, van deze richtlijn is deze van toepassing op minderjarigen die verdachte of beklaagde zijn in een strafprocedure totdat definitief is vastgesteld of de verdachte of beklaagde een strafbaar feit al dan niet heeft begaan, met uitzondering van de in het zesde lid van artikel 2 van deze richtlijn geregelde situaties. Niet in geschil is dat deze uitzonderingssituaties zich in dit geval niet voordoen, zodat Richtlijn 2016/800/EU van toepassing is.

7.3. De Afdeling stelt vast dat in artikel 6 van Richtlijn 2016/800/EU is bepaald dat kinderen die verdachte zijn in een strafprocedure recht hebben op toegang tot een advocaat in overeenstemming met Richtlijn 2013/48/EU. In het tweede lid van artikel 6 is bepaald dat de lidstaten ervoor zorgen dat kinderen bijstand krijgen van een advocaat teneinde hen in staat te stellen hun recht van verdediging daadwerkelijk uit te oefenen. In het derde lid is geregeld dat zij ervoor zorgen dat kinderen zonder onnodige vertraging bijstand van een advocaat krijgen vanaf het moment dat zij ervan in kennis worden gesteld dat zij verdachte of beklaagde zijn en in ieder geval voordat zij door de politie worden verhoord. In het vierde lid is bepaald dat de lidstaten ervoor zorgen dat kinderen door een advocaat worden bijgestaan tijdens verhoren. Weliswaar biedt het zesde lid van artikel 6 de lidstaten de mogelijkheid om af te wijken van het derde lid, waarin het recht op tijdige bijstand is vastgelegd, maar daarvoor gelden strikte voorwaarden. Daartoe kan alleen worden besloten voor zover dit met het recht op een eerlijk proces strookt, bijstand door een advocaat niet evenredig is in de omstandigheden van de zaak en met inachtneming van de ernst van het ten laste gelegde strafbare feit, de complexiteit van de zaak en de maatregelen die naar aanleiding van een dergelijk strafbaar feit zouden kunnen worden opgelegd, waarbij geldt dat de belangen van het kind altijd de eerste overweging dienen te vormen.

7.4. Richtlijn 2016/1919/EU is een aanvulling op Richtlijn 2016/800/EU en Richtlijn 2013/48/EU en heeft als doel, voor zover hier van belang, ervoor te zorgen dat het recht op toegang tot een advocaat, zoals bedoeld in Richtlijn 2013/48/EU, daadwerkelijk kan worden uitgeoefend door het beschikbaar stellen van bijstand van een door de lidstaten gefinancierde advocaat aan verdachten en beklaagden in strafprocedures. Het betreft minimumvoorschriften, zo blijkt uit artikel 1. Deze richtlijn is, onder meer, van toepassing wanneer verdachten en beklaagden in strafprocedures volgens het Unierecht dienen te worden bijgestaan door een advocaat (artikel 2, eerste lid, aanhef en onder b).

7.5. In artikel 4, eerste lid, van Richtlijn 2016/1919/EU is bepaald dat lidstaten ervoor moeten zorgen dat verdachten en beklagden, die onvoldoende middelen hebben om voor de bijstand van een advocaat te betalen, het recht op rechtsbijstand kunnen uitoefenen wanneer de belangen van een behoorlijke rechtspleging dit eisen. Deze bepaling heeft rechtstreekse werking, voor zover het de lidstaten onvoorwaardelijke en voldoende nauwkeurige verplichtingen oplegt om ervoor te zorgen dat verdachten en beklagden die onvoldoende middelen hebben het recht op rechtsbijstand kunnen uitoefenen. In artikel 3 van deze richtlijn is rechtsbijstand gedefinieerd als de financiering door een lidstaat van de bijstand van een advocaat, waardoor de uitoefening van het recht op toegang tot een advocaat mogelijk wordt gemaakt. Hieruit volgt dat de plicht van artikel 4, eerste lid, van deze richtlijn eveneens een plicht voor de lidstaten om de uitoefening van het recht op rechtsbijstand te financieren impliceert. Het niet-financieren van de uitoefening van het recht op rechtsbijstand zou ook afbreuk doen aan het nuttig effect van deze bepaling.

7.6. De Afdeling is van oordeel dat de categoriale uitsluiting van gefinancierde rechtsbijstand die op grond van de nationale regeling geldt voor alle niet-aangehouden minderjarige verdachten, niet voldoet aan de minimale waarborgen die lidstaten moeten treffen met betrekking tot het recht op rechtsbijstand voor kinderen die verdachte of beklagde zijn in een strafprocedure. Daarbij is van belang dat, gelet op artikel 2, eerste lid, aanhef en onder b, van Richtlijn 2016/1919, het beschikbaar stellen van gefinancierde rechtsbijstand is verbonden aan het recht op bijstand van een advocaat. Die categoriale uitsluiting geldt ongeacht de omstandigheden van de zaak, de ernst van het ten laste gelegde strafbare feit en de complexiteit van de zaak of de maatregelen die naar aanleiding van een dergelijk strafbaar feit zouden kunnen worden opgelegd. Deze is ook niet gerelateerd aan de belangen van het kind maar is kennelijk gebaseerd op de gedachte dat minderjarige verdachten op dit punt zonder meer gelijk kunnen worden gesteld aan meerderjarige verdachten. Daardoor is niet gewaarborgd dat niet-aangehouden minderjarige verdachten die volgens artikel 6 van Richtlijn 2016/800 dienen te worden bijgestaan door een advocaat maar die onvoldoende middelen hebben om voor de bijstand van een advocaat te betalen, hun recht op rechtsbijstand ook daadwerkelijk kunnen uitoefenen wanneer de belangen van een behoorlijke rechtspleging dit eisen.

7.7. Dat uit de bewoordingen van het eerste lid van artikel 4 van Richtlijn 2016/1919/EU volgt dat lidstaten een beoordelingsmarge hebben bij het invullen van hun stelsel van gefinancierde rechtsbijstand en de lidstaten op grond van artikel 4, tweede lid, van deze richtlijn een draagkrachttoets en/of een gegrondheidstoets kunnen toepassen om te bepalen of gefinancierde rechtsbijstand overeenkomstig het eerste lid wordt verleend, sluit niet uit dat artikel 4, eerste lid, van deze richtlijn voor de nationale rechter kan worden ingeroepen. Dit volgt uit jurisprudentie van het Hof van Justitie (onder meer punt 59 van het arrest van 24 oktober 1996, C-72/95, Kraaijeveld, [ECLI:EU:C:1996:404](#), en punt 46 van het arrest van 25 juli 2008, C-237/07, Janecek, [ECLI:EU:C:2008:447](#)). Dat een Unierechtelijke bepaling een dergelijke beoordelingsruimte toekent, sluit voor de rechter immers de mogelijkheid niet uit om te toetsen of de betrokken nationale instanties de grenzen van deze beoordelingsruimte hebben overschreden.

7.8. Artikel 4, eerste lid, van Richtlijn 2016/1919/EU is aldus niet voldoende omgezet in nationaal recht. Voor zover hier van belang, is niet geregeld wanneer aan rechtsbijstandverleners in een piketzaak een vergoeding wordt toegekend voor de verlening van rechtsbijstand aan een niet-aangehouden minderjarige verdachte voorafgaand aan en tijdens een politieverhoor. Dit betekent dat Nederland de grenzen van de in artikel 4, eerste lid van deze richtlijn neergelegde beoordelingsruimte heeft overschreden. Omdat de artikelen 23 en 23a van het Bvr in het geheel niet voorzien in de toekenning van een vergoeding voor deze gevallen moeten deze bepalingen vanwege

strijd met het Unierecht in deze zaak buiten toepassing worden gelaten. De raad heeft de intrekking van de aan Van der Woude verleende vergoeding daarom niet op deze bepalingen mogen baseren. Hierdoor bestaat geen grondslag voor de besluiten van de raad van 9 december 2019 en 21 januari 2021. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Toeslagen

JnB 2024, 806

MK ABRS, 31-07-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:3115](#)

Belastingdienst/Toeslagen (thans: de Dienst Toeslagen)

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:3

TOESLAGEN. KINDEROPVANGTOESLAG. BESLUIT. I.c. heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat er geen sprake is van een besluit genomen door de Commissie van Wijzen, maar van een advies. Hierbij is de taakomschrijving van deze commissie in de Instellingsregeling van belang. Dat in de taakstelling ook gebruik wordt gemaakt van het woord 'beoordelen' en onderdeel 2.3 van de Compensatieregeling het advies van de Commissie aanduidt als 'oordeel van deze commissie', betekent niet dat het advies van de Commissie van Wijzen op rechtsgevolg is gericht. Het besluit van de Belastingdienst/Toeslagen waarover de Commissie heeft geadviseerd is dat wel. Dat de adviezen van de Commissie altijd leidend zijn in de besluitvorming van de Belastingdienst/Toeslagen, betekent, wat daar ook van zij, evenmin dat de adviezen op rechtsgevolg zijn gericht en dat hiertegen rechtsmiddelen openstaan. Dat het advies van de Commissie geen besluit is in de zin van artikel 1:3, eerste lid, van de Awb betekent dat het verzoek van [appellant] om wijziging van het advies ook niet als een verzoek tot het nemen van een besluit kan worden aangemerkt.

[Naar inhoudsopgave](#)

Verkeer

JnB2024, 807

MK ABRS, 31-07-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:3116](#)

Centraal Bureau Rijvaardigheidsbewijzen (het CBR).

Rijbewijsrichtlijn punt 6.4 van bijlage III

WEGENVERKEERSWET 1994. RIJGESCHIKTHEID. RIJBEWIJSRICHTLIJN. Uitleg punt 6.4 van bijlage III bij de Rijbewijsrichtlijn. I.c. heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat appellant niet in aanmerking kon komen voor een verklaring van geschiktheid. De uitleg die het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft gegeven aan de minimumnorm, dat het horizontale gezichtsveld van beide ogen niet minder dan 160 graden mag zijn, is duidelijk. Als een persoon in medisch opzicht niet voldoet aan deze minimumnorm, dan kan hij niet geacht worden toch aan dit vereiste te voldoen omdat hij volgens verschillende medische deskundigen feitelijk geschikt is om een motorvoertuig van een van deze categorieën te

besturen. Voor de nationale rechter is er geen ruimte om de toepassing van de minimumnorm te toetsen aan het evenredigheidsbeginsel.

[...] Bij verwijzingsuitspraak van 16 november 2022, [ECLI:NL:RVS:2022:3273](#), heeft de Afdeling het Hof van Justitie van de Europese Unie verzocht bij wege van prejudiciële beslissing uitspraak te doen op drie vragen, de behandeling van het hoger beroep geschorst tot het Hof uitspraak heeft gedaan en iedere verdere beslissing aangehouden.

[...] Bij arrest van 21 maart 2024 in zaak C-703/22, [ECLI:EU:C:2024:261](#), heeft het Hof de prejudiciële vragen beantwoord (hierna: het arrest WU). [...].

[...] Beoordeling door de Afdeling

9. De uitleg die het Hof heeft gegeven aan de minimumnorm, dat het horizontale gezichtsveld van beide ogen niet minder dan 160 graden mag zijn, is duidelijk. Als een persoon in medisch opzicht niet voldoet aan deze minimumnorm, dan kan hij niet geacht worden toch aan dit vereiste te voldoen omdat hij volgens verschillende medische deskundigen feitelijk geschikt is om een motorvoertuig van een van deze categorieën te besturen. Voor de nationale rechter is er geen ruimte om de toepassing van de minimumnorm te toetsen aan het evenredigheidsbeginsel.

10. Vaststaat dat [appellant] in medisch opzicht niet aan de minimumnorm voldoet. Dat betekent dat hij niet voldoet aan de eisen om voertuigen in de categorieën C, CE, C1, C1E, D, DE, D1 en D1E te besturen. De omstandigheden die [appellant] noemt in zijn zienswijze maken deze uitkomst niet anders. Voor een toets aan het evenredigheidsbeginsel is hier, zoals onder 9 is overwogen, namelijk geen ruimte.

11. Daaraan wordt nog toegevoegd dat [appellant] op zichzelf terecht opmerkt dat het rapport waarop die minimumnorm is gebaseerd inmiddels 19 jaar oud is. Het valt dan ook niet uit te sluiten dat zich sindsdien technologische ontwikkelingen hebben voorgedaan dan wel nadere onderzoeken zijn gedaan naar de invloed van homonieme hemianopsie op rijprestaties en daarmee de veiligheid van het verkeer. Evenmin valt uit te sluiten dat deze ontwikkelingen aanleiding kunnen geven om deze strikte minimumnorm opnieuw te bezien. Gelet op het antwoord van het Hof is het niet aan de nationale rechter maar aan de Uniewetgever om die minimumnorm te heroverwegen.

12. De conclusie is dat de rechtbank terecht heeft geoordeeld dat [appellant] niet in aanmerking kon komen voor een verklaring van geschiktheid. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB 2024, 808

MK ABRS, 31-07-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:3109](#)

minister van Asiel en Migratie, appellant.

Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000) paragrafen B9/6.5 vereiste c, B9/6.6 contra-indicatie e Afsluiting Definitieve Regeling langdurig verblijvende kinderen (Afsluitregeling)

AFSLUITINGSREGELING. Afwijzing aanvraag vreemdeling (geboortedatum 2012) met de Armeense nationaliteit om hem een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van de Afsluitingsregeling te verlenen. In de kern is de Afsluitingsregeling bedoeld om

kinderen die lang in Nederland zijn, een verblijfsvergunning te geven. Maar als de ouders zelf een groot aandeel hebben in de lange duur van het verblijf van hun kind in Nederland, bijvoorbeeld omdat zij zich te lang hebben onttrokken aan het toezicht van de vreemdelingrechtelijke instanties, bestaat geen recht op een verblijfsvergunning op grond van de Afsluitingsregeling.

I.c. wordt geoordeeld dat de minister vereiste c (het vereiste of iemand uit beeld is) en contra-indicatie e (de contra-indicatie dat iemand niet beschikbaar is voor vertrek) aan zijn weigering ten grondslag mocht leggen. Het beroep op het gelijkheidsbeginsel faalt.

De Afdeling begrijpt dat het voor de vreemdeling zwaar zal zijn om naar een land te vertrekken waar hij nog nooit is geweest. Ook begrijpt de Afdeling dat de vreemdeling in stress en onzekerheid verkeert en dat dat hem zwaar valt.

Dat wil nog niet zeggen dat de Afdeling daarom de vreemdeling gelijk kan geven. De wens in Nederland te blijven, de stress en de onzekerheid zetten de toepassing van de Afsluitingsregeling nu eenmaal niet snel opzij. Door de keuze van de moeder en de vreemdeling de opvang al te verlaten nog voordat de verblijfsrechtelijke procedure was beëindigd, is door hun eigen toedoen een situatie ontstaan waardoor niet aan de vereisten van de Afsluitingsregeling is voldaan.

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) ("Mikael en zijn moeder mogen niet in Nederland blijven") uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)